

Quả báo vu khống bậc Thánh

(PGVN) - Trong ba ác nghiệp của thân, khẩu, ý thì khẩu nghiệp (nói gian dối, nói chia rẽ, nói hung ác, nói dua nịnh) là dễ gây tạo nhất. Nhiều người cứ nghĩ lời nói gió bay nên nói không cần suy xét, nói cho đã miệng mà không ngờ những lời hư vọng ấy có tác hại không nhỏ đến mình và người.

Nhất là khi đề cập hay bình phẩm về người tu hành, chúng ta lại càng cần trọng hơn. Sống trong cảnh giới phàm thánh đồng cư, dù thánh ít phàm nhiều nhưng khi chưa biết chắc về một điều gì của ai đó thì tốt nhất là không nên nói. Vì nói điều mà mình không biết rõ, chỉ nghe lại từ người khác (mà miệng tiếng trong thế gian luôn hàm chứa vô vàn dụng ý khác nhau) thì chẳng những không lợi ích gì mà biết đâu lại bị tổn giảm phước báo, liên lụy đến mình.

Học theo lời Phật “Thân làm lành, miệng nói lành, ý nghĩ lành” để ba nghiệp được trong sạch

“Một thời Phật ở nước Xá-vệ, rừng Kỳ-đà, vườn Cấp Cô Độc.

Bấy giờ Tỳ-kheo Cù-ba-ly đến chỗ Thế Tôn, cúi lạy rồi ngồi một bên, bạch Thế Tôn:

– Tỳ-kheo Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên việc làm rất ác, tạo các hạnh ác.

Thế Tôn bảo:

– Chớ nói thế! Thầy hãy phát tâm hoan hỷ đối với Như Lai. Tỳ-kheo Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên việc làm thuần thiện, không có các điều ác.

Tỳ-kheo Cù-ba-ly hai ba phen bạch Thế Tôn:

– Như Lai nói thật không có hư vọng, nhưng Tỳ-kheo Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên việc làm rất ác, không có gốc lành.

Thế Tôn bảo:

– Thầy là người ngu! Chẳng tin lời Như Lai, mới bảo Tỳ-kheo Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên việc làm rất ác. Nay Thầy tạo hạnh ác này, sẽ chịu quả báo không lâu.

Bấy giờ Tỳ-kheo kia ở ngay trên chỗ ngồi, thân mọc mụn nhọt độc, lớn bằng hột cải, dần bằng hột đậu, dần dần như trái a-ma-lặc, gân bằng bồ đào, lại bằng năm tay, máu mủ chảy tràn, thân hoại mạng chung, sanh trong địa ngục hoa sen.

...

Thế Tôn bèn nói kệ:

Phàm người sanh ra

Búa ở trong miệng

Sở dĩ chém thân
Do lời ác này
Kia dứt ta dứt
Cả hai đều thiện
Đã tạo hạnh ác
Đó đọa cõi ác
Đây là ác nhất
Hữu tận, vô tận
Ác với Như Lai
Người này nặng nhất
Một muôn ba ngàn
Sáu (mười) một ngục tro
Báng Thánh đọa đó
Do thân miệng tạo.

Bấy giờ Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

– Nên học ba pháp để thành tựu hạnh của mình. Thế nào là ba? Thân làm lành, miệng nói lành, ý nghĩ lành. Như thế, này các Tỳ-kheo, hãy học điều này!

Bấy giờ các Tỳ-kheo nghe Phật dạy xong, vui vẻ vâng làm.

(Kinh Tăng nhất A-hàm, tập I, phẩm Tam bảo [lược],

VNCPHVN ấn hành, 1997, tr.363)

Thế nên, chúng ta hãy thận trọng khi nói lời người, đặc biệt là đối với người tu hành. Đành rằng, người con Phật thực hành chánh ngữ và không hề ngần ngại khi nói lên sự thật để góp ý và xây dựng Tăng-già, hoàn thiện cho bốn chúng. Nhưng phải hết sức lưu ý rằng, góp ý xây dựng và nói lời người là hai vấn đề có bản chất hoàn toàn khác biệt nhau. Góp ý xây dựng, chỉ rõ lỗi người với tâm từ bi là cần thiết nhưng nói lời người một cách cảm tính, ác khẩu, không đúng nơi, đúng chỗ và đúng người thì không nên vì tổn giảm phước báo vô cùng.

Trong bối cảnh truyền thông đa phương tiện phát triển tột bậc rất tiện lợi và chóng vánh như hiện nay thì bất cứ phát ngôn nào của chúng ta cũng dễ dàng lan tỏa đến toàn cầu. Lợi ích vô cùng cũng từ đó mà tác hại vô tận cũng từ đây. Vì thế, những người con Phật cần hết sức chánh niệm trong lời nói, trong cách thể hiện quan điểm và ý kiến của mình.

Học theo lời Phật “Thân làm lành, miệng nói lành, ý nghĩ lành” để ba nghiệp được trong sạch. Đặc biệt là tránh xa vọng ngữ, học nói những lời chân thật,

học nói lời yêu thương, học nói lời hòa giải có tác dụng hàn gắn và xây dựng
đề mình và người đều được lợi ích và an vui.

Huệ Nhân